

Arrest

nr. 223 850 van 10 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES (BRUGGE)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 20 februari 2019 heeft ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VERBEKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Congolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 19 februari 1981.

1.2. Op 22 februari 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.3. Op 31 juli 2018 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Zij tekent tegen

deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 31 oktober 2018 met nummer 211 871 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

1.4. Op 4 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies)

1.5. Op 4 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.6. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die op 8 februari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : [K.]

voornaam : [G.]

geboortedatum : 19.02.1981

geboorteplaats : [B.]

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Regio Tielt op 04.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.12.2018 dat haar per aangetekend schrijven op het door haar opgegeven adres werd betekend op. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Betrokkene diende op 22/02/2018 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 31/07/2018). Betrokkene nam kennis van de beslissing en diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 31/10/2018. Door

het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou haar gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 04.02.2019 door de politiezone van Regio Tielt en verklaart dat ze naar België kwam omdat ze in haar thuisland aan verschillende marsen had meegedaan. Ze zocht hier internationale bescherming. Ze verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar thuisland omdat ze in België een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Dit verzoek werd echter reeds negatief afgesloten. Ze verklaart dat ze 4 à 9 maanden geleden geopereerd werd en niet weet of ze mag reizen. Betrokkene zal sowieso in het gesloten centrum door een centrumarts worden onderzocht

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf. Ze kan altijd naar haar herkomstland terugkeren en een visum aanvragen. Betrokkene heeft nog familie en minderjarige kinderen in Congo. Een terugkeer betekent een mogelijke hereniging met haar familie. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verweerder motiveert het inreisverbod voor twee jaar (onder punt "redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd") als volgt (stuk 1):

"Betrokkene verklaart een partner te hebben in België. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf. Ze kan altijd naar haar herkomstland terugkeren en een visum aanvragen.

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Deze motivatie is evenwel intellectueel oneerlijk gezien strijdig met de wijze van handelen van verweerder inzake gezinshereniging, zodat deze de bestreden beslissing niet kan ondersteunen en de verbreking zich opdringt.

Concreet wordt verzoekster in de bestreden beslissing gepaaid met de mededeling dat dit inreisverbod niet zo erg is, gezien ze altijd een visum zal kunnen vragen om terug te keren naar haar Belgische partner.

Dit is evenwel niet correct in het licht van de handelwijze van verweerder.

Immers stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat iemand die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13sexies) dat van kracht is "tijdelijk van het recht op gezinshereniging is ontszegd" (zie stuk 4 - beslissing DVZ in een gezinsherenigingsdossier dd. 06.04.2018):

"U bent echter tijdelijk van dit recht [ni. gezinshereniging] ontszegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexies) van drie jaar, genomen dd. 19/02/2018 en u betekend dd. 19/02/2018 dewelke nog steeds van kracht is. Alvorens u legaal naar België kunt terugkeren, dient u eerst schorsing of de opheffing van dit inreisverbod te vragen op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing."

De schorsing of opheffing van een inreisverbod is slechts mogelijk in toepassing van artikel 74/12 Vw:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan het Inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland."

Aldus is de bewering van verweerder dat verzoekster altijd kan terugkeren naar haar herkomstland om dan mits aanvragen van visum gezinshereniging terug te keren naar België niet correct, minstens manifest onzorgvuldig.

Een overheidsdienst dient helder en oprecht te zijn in diens motivatie. Een onjuiste of duistere motivering kan een beslissing niet rechtsgeldig ondersteunen.

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

"De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld."

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerder is zéér groot inzake inreisverboden. De motiveringsplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de materiële motiveringsplicht, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet

bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd : “[...]”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij niet in staat zou zijn om de bestreden beslissing te begrijpen. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

In zoverre verzoekende partij beweert dat zij door het inreisverbod geen visum gezinshereniging kan aanvragen, en dat de motivering in de bestreden beslissing dienomtrent onjuist is, merkt verweerder op dat verzoekende partij er met haar kritiek aan voorbijgaat dat zij slechts tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod of nadat zij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Verzoekende partij blijft, met haar vage verwijzing naar een ‘handelswijze’ van de Dienst Vreemdelingenzaken, in gebreke aan te tonen dat geen aanvraag visum zou kunnen indienen na opheffing dan wel verstrijken van het inreisverbod.

De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat aan verzoekende partij reeds op 4 december 2018 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. Verzoekende partij heeft geen gevolg gegeven aan deze bevelen.

Dat verzoekende partij zou worden gescheiden van haar voorgehouden partner gedurende 2 jaar heeft zij louter aan haar eigen handelen te wijten.

Zie in die zin:

“Waar verzoekster stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt voor het verderzetten van een gezinsleven en zij een 68-jarige alleenstaande vrouw is, dient erop te worden gewezen dat aan verzoekster reeds op 28 juni 2010 en op 21 november 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. Verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan deze bevelen. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoekster nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat zij het vorige bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoekster als hinderpaal inroept voor de voorzetting van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan haar eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. “ (R.v.V. nr. 104.905 d.d. 13.06.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod van twee jaar diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De Raad is bij de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen dienen te worden onderzocht in het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partij er tevens de schending van heeft ingeroepen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij *in casu* een inreisverbod oplegt omdat in de beslissing tot verwijdering van 4 februari 2019, dat gepaard gaat met het inreisverbod, geen termijn wordt toegestaan voor het vrijwillig vertrek en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De eerste optie wordt verder verduidelijkt door te verwijzen naar het risico op onderduiken. Deze motieven werden reeds in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gebruikt om te duiden waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan. Wat betreft de vroegere verwijderingsbeslissing die niet werd uitgevoerd, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2018, waaraan de verzoekende partij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven. De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

De verzoekende partij uit kritiek op het deel van de bestreden beslissing waar wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt in haar verzoekschrift, staat de motivering omtrent de partner van de verzoekende partij niet onder het gedeelte *“redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd”*. Dit verwijst immers naar de voorgaande motieven inzake de gevallen in artikel 74/11, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, die reeds hierboven werden besproken. De motieven omtrent de partner van de verzoekende partij worden vermeld onder het gegeven *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar”*.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld inzake de partner van de verzoekende partij: *“Betrokkene verklaart een partner te hebben in België. Dit geeft haar echter niet automatisch recht op verblijf. Ze kan altijd naar haar herkomstland terugkeren en een visum aanvragen.”* De verzoekende partij betoogt dat deze motivering intellectueel oneerlijk is, gezien de handelwijze van de verwerende partij in dergelijke zaken. Zij wijst erop dat de handelwijze van de verwerende partij erin bestaat dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod *“tijdelijk van het recht op gezinshereniging [wordt] ontzegd”*. Aldus, zo stelt de verzoekende partij, is de bewering van de verwerende partij dat de

verzoekende partij kan teugkeren naar haar land van herkomst om dan een visum gezinshereniging aan te vragen om terug te keren naar België, niet correct, minstens manifest onzorgvuldig.

De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat deze motieven worden gebruikt om de duur van twee jaar te rechtvaardigen. Zo wordt er tevens gesteld dat de aanvraag om internationale bescherming van de verzoekende partij reeds negatief werd afgesloten en dat de verzoekende partij nog familie en kinderen heeft in haar land van herkomst, waardoor de terugkeer een hereniging inhoudt met haar familie. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op alle elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Aldus blijkt dat de verwerende partij bij het vaststellen van de duur rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, zoals wordt vereist in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst immers concreet naar de partner van de verzoekende partij in België. Uit het verzoekschrift blijkt ook niet dat de verzoekende partij kritiek uit op het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar. In de bestreden beslissing wordt de motivering gebruikt om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van haar geval, namelijk de partner van de verzoekende partij. De verzoekende partij gaat hier niet verder op in en betoogt geenszins dat een (tijdelijke) schending van twee jaar haar relatie schaadt.

Zij gaat er met haar kritiek ook aan voorbij dat er in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat een dergelijke visumaanvraag onmiddellijk na de terugkeer moet/kan gebeuren. Dit volgt immers uit de logica van het opleggen van een inreisverbod. De bestreden beslissing wordt opgelegd om ervoor te zorgen dat de verzoekende partij zich gedurende twee jaar niet naar het grondgebied van het België, alsook het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, kan begeven. Daarenboven wijst de verzoekende partij zelf op de mogelijkheid om het inreisverbod te laten opschorten of op te heffen, zoals bedoeld in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

[...]”

De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom zij geen gebruik van deze bepaling zou kunnen maken.

Ondanks de onfortuinlijke formulering in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd en kan in de bestreden beslissing de redenen voor het opleggen van dit inreisverbod en waarom voor een duur van twee jaar wordt gekozen, worden gelezen. Dit wordt niet betwist. De verzoekende partij betwist met haar verzoekschrift ook geenszins de schragende motieven van de bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Ook blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Het louter aanhalen van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel in de hoofding van haar middel is onvoldoende om te kunnen spreken van een rechtsmiddel. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). *In casu* verduidelijkt de verzoekende partij in haar middel niet op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.1.3.2. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS